

РЕШЕНИЕ

№ 5540

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 173 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Б.Р.

при участието на секретаря В.К.

като разгледа докладваното от Б.Р. Гражданско дело № 20231110161649 по описа за 2023 година

Производството е по общия съдопроизводствен ред на ГПК.

Образувано е въз основа на Искова молба, вх. № 319258/09.11.2023г. на СРС.

Ищецът **И. В. Х.** е предявил срещу „*****“ АД иск с правно основание по чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено между страните, че между страните **не съществува правоотношение, произтичащо от Договор за потребителски кредит от 13.09.2019г.**, по силата на който ответникът да е предоставил на ищеца в заем сумата от 700,00 лева, а ищецът дължи връщането на същата, както и лихви, възлизащи към 31.10.2023г. на 1339,00 лева.

Ищецът твърди, че за процесния договор разбрал случайно във връзка с разпита му като свидетел по досъдебно производство. Станало ясно, че ответникът чрез Изи Пей изплатил на лице с имена И. В. Х. по разписка от 13.09.2019г. парична сума, като с експертиза се установило, че подписите в графите „Клиент“ и „Подпис“ не били на ищеца. В тази връзка срещу трето за делото лице бил внесен и обвинителен акт за извършено престъпление по чл. 212, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК. Данни за кредита били вписани и в Централния кредитен регистър към Българската народна банка. Ищецът твърди, че никога не е сключвал такъв договор с ответника. Кредитът фигурирал в кредитното му досие, характеризирал го като неизправен платец и съставлявал пречка да получи кредит по действително правоотношение. В насроченото по делото публично съдебно заседание ищецът се явява лично и с адв. С.П. – АК-Плевен. Предявеният иск се поддържа, включително в хода на устните състезания.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът „*****“ АД чрез адв. Н. В.-П. – АК-София, е подал Отговор на исковата молба, вх. № 9506/11.01.2024г. на СРС. Заявява, че договорът за кредит е сключен от разстояние, като заявката за сключването е подадена чрез сайта www.creditgroup.cc. При кандидатстването било представено копие от личната карта на ищеца, както и лична информация за него – три имена, ЕГН, месторабота, здравноосигурителен статус. За да установи самоличността му, ответникът извършил всички необходими действия и проверки, включително обаждане по телефона. Изплащаният сумата

Изи Пей също проверило самоличността при предаването на парите. Поради това ответникът счита, че е налице валидно сключен договор за кредит. Прави искане за спиране на делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 и т. 5 до приключване на образуваното по случая наказателно производство. Твърди, че не е дал повод за завеждане на делото и не следва да дължи разноски по него. За насроченото по делото публично съдебно заседание не изпраща представител.

Софийският районен съд, като взе предвид подадената искова молба и предявения с нея иск и становището и възраженията на ответника в отговора ѝ, съобразявайки събраните по делото доказателства, основавайки се на релевантните правни норми и вътрешното си убеждение, намира следното:

Исковата молба е подадена от надлежно легитимирана страна при наличие на правен интерес, а обективираният в нея иск е **допустим** и следва да бъде разгледан по същество. Не са налице предпоставки за решаване на делото с решение при признание на иска или с неprisъствено решение.

Съобразно нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствената тежест по отрицателния установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК е за ответника. Същият следва пълно и главно да установи, че описаният в исковата молба договор за кредит е сключен между страните и е валиден. В тежест на ответника е да докаже, че ищецът е дал съгласието си за сключване на договора. Извън това в тежест на всяка от страните е да установи фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Видно от представената на л. 6-8 разпечатка, ищецът е вписан в Централния кредитен регистър към Българската народна банка като длъжник по договор за потребителски кредит от 13.09.2019г. за главница от 700,00 лева, като кредитът е в просрочие над 360 дни. Като заемодател е вписан ответникът „*****“ АД. Ответникът, за когото бе доказателствената тежест, изрично указана, не ангажира никакви доказателства, че между страните е валидно сключен така описаният договор за кредит, съответно за ищеца са възникнали вписаните в регистъра като неплатени задължения.

Следва да се има предвид, че производството по нохд № 14608/2022г. на СРС, НО, 121 състав, все още неприключило, водено по обвинение в документна измама /чл. 212, ал. 1 НК вр. чл. 26, ал. 1 НК/ срещу Г.Г.М., няма, както вече съдът изтъкна, преюдициален характер по отношение на настоящото дело. Това е така, тъй като по наказателното дело, ако бъде доказана вината на подсъдимия, ще бъде евентуално установено, че той чрез използване на документ с невярно съдържание или неистински или преправен документ е получил без правно основание чуждо движимо или недвижимо имущество с цел противозаконно да го присвои. Присъдата на наказателния съд, независимо дали осъдителна или оправдателна, няма да установи релевантен за настоящото производство факт – наличието на облигационно отношение между страните и последиците от него, преценката за наличието на които е в компетентността на гражданския съд. Поради това постановената присъда няма да има обвързващо действие за обстоятелствата по чл. 300 ГПК. В тази насока следва да се разбира и цитираната от ищеца в исковата му молба съдебна практика.

Предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК, право на разноски има само страната, в полза на която е постановен съдебният акт. Съобразно изхода на делото право на разноски има само ищецът. Същият своевременно е заявил претенция за разноски, като е представен и списък по чл. 80 ГПК.

Ищецът е доказал и в негова полза следва да се присъдят разноски за заплатена държавна такса в размер на 81,56 лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер от 400,00 лева, т.е. общо **481,56 лева**. Не са налице предпоставки за прилагане на нормата на

чл. 78, ал. 2 ГПК, доколкото ответникът, ако и да твърди, че не е дал повод за завеждане на делото, не е признал иска.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, **че между И. В. Х., ЕГН *******, от град София, и **„*****“ АД, ЕИК *******, със седалище в град София, **не съществува правоотношение, произтичащо от Договор за потребителски кредит от 13.09.2019г.**, по силата на който **„*****“ АД** да е предоставило на И. В. Х. в заем сумата от 700,00 лева, а И. В. Х. да дължи връщането на същата, както и лихви, възлизащи към 31.10.2023г. на 1339,00 лева.

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК *******, със седалище в град София, да заплати на **И. В. Х., ЕГН *******, от град София, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **481,56 лева**, представляваща разноски по делото за заплатена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба, подадена чрез Софийския районен съд в двуседмичен срок от съобщението.

Решението, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК, да се съобщи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____